

Tamás Tímea

A madárijesztő panaszai

versek

TARTALOM

Befejezés
A falevél dalai
Cella
A posteriori
Szilánk
Senki perce
Vale!
Pietà
Fiat voluntas Tua
Sanctus
Angelus
Válasz L.-nek
Töredék egy álomvadász naplójából
Ha...
A királyfi
Beszédek
Párbeszéd
A madárijesztő panaszai
Soliloquium

Ami megtörténhet,
ami legbelül folytonosan történik, ami végbemegy.
Az maga a vers.
A költészet talán a kinti s a benti világ káprázatos helycseréje:
egyensúly, vesztes és megsejtett harmónia.
Tamás Tímea új kötetében
valahol a keresés és a sajgó fölsejlés között,
valahol a őszi és tavasz közt bontakozik ki s teljesedik be
a váltakozás és a változatlanság örök törvénye,
amely parányokat mozgat, fölemel, lesújt
és időről időre megsemmisít
az évszakok visszatérő miserendjében.
A lélek magánoratóriumából pedig tisztán kihallani
az égi madarak és az angyalok kardalát,
a varjúkerekek surrogását,
a nyár utolsó suttogásait,
a fölhevített avarréteg nyögését,
s az egykori rétek bőre alatt lélegző
másabb, titkosabb mezőket,
hol csillagok ragyognak s gyermekek...
Hát valóban csak kő, fa, rongy vagyunk?
Csak szél cibál kopárló dombtetőn?
Mert a madárijesztő ott vár, ott áll, mint a feszület.
Mint egy megszólító szerkezet,
hiszen a madárijesztő maga a láthatatlan párbeszéd,
maga a meg-megingó monológ.
Ezért minden könyv
valamiképpen egy megváltás története is.

Kovács András Ferenc

Eltöprengenek immár ezredszer
vagy ki tudja hányadszor
a Nap alatti dolgok fölséges ambivalenciáján.
Merthogy e versekben benne van
az állandó panasz és az Úr távollevőségének,
közömbösségének borzalma.
De ott van bennük a megnyugvás,
a feloldozás, a kegyelem sok-sok ritka pillanata is.
Mindaz, ami meleg, puha, elviselhető az életben.
És mindaz, ami elviselhetetlen.
Befelé valóban csupa seb vagyok,
csupa tüske és szög.
És *kifelé* - elsősorban sajnós *kifelé* -
megbékélés és megnyugvás és még sok minden,
amit hinni szeretnék, amit hinni akarok magamról.
A többi - az olvasó dolga.
Minden verskötet úgyis -
„az elágazó ösvények kertje”.
Magánügy, hogy ki hogy képes végigjárni.

Befejezés

Addig kereste - míg megtalálta.
A leghagyományosabbat.
Módszeres volt - mintha a
lakást takarítaná.
Sarokról sarokra, lépésről
lépésre végighaladt a teraszon,
a konyhán, az előszobán,
a szobán. Elhulltak a pókok,
hátrahanyatlott fejjel
hajolt ki az órából a kakukk.
Ami hagyományos - az szolgál,
kiszolgál, azzal pontosan,
sietség és késedelem nélkül
végrehajtható.
Egyetlen mozdulat és -
elindult feléje a csend.
Három perc múlva fog meg-
érkezni. Addig - hallgatta
a csordogálás biztató hangját,
belemártotta ujját, megízlelte - sós.
Ez azon a mezsgyén történt.
Azon a határon. Tudta, hogy
ezután - csak aludni fog.
Mégvárta - módszeresen - az első
napsugarat.
Felemelte és magasra tartotta.
Éles volt és vörösen csillogott
rajta.

A falevél dalai

I

ma nyár volt
fejemre tűzött a nap
éreztem hogy itt vagy Uram
hisz én voltam csak egymagam
madarak daloltak párosan
s mi ketten itt elsápadó
s bujdosó estcsillag alatt
új fényekkel jelet váltottunk
nem látták csak a madarak

a játszma kegyetlen volt Uram
jó lapot osztottál nekem
egy álmod maradt csak tudom
madarak daloltak édesen
fiat voluntas Tua Uram
ennyi lenne az életem
amíg az angyalok kardala
ringatja lelkem csendesen

II

láttalak
az árnyékodba léptem
és tán szerettelek
ha nem is téged
a pillanatot mi élém térdelt
s az alázat hangján üdvözölt
féltem
a nap átsütött a hegygerincen
nevetséges volt s ósdi
hogy a fájdalomról nem tudok leszokni
s egy nevető világ ege alatt
láttam ahogy tovább suhannak
a denevérek s a madarak

kelet felé
hol a Kába-kő fényében
kábultan megmossák arcukat
s nem hagyják
hogy árnyékot vessen rájuk
a megfeszített gondolat
arra több a napfény
és a rózsza
illatos tőlük a kezéd
s a boldogság akár a homokóra
homokja - átpereg
Allah áttetsző üvegkezén
s burjánzik tovább a lila
átható illatot árasztó
szerelem s romantika

III

Uram
ma szél van és fagy a dombtetőn
tán ez a fagyott álmok hava
itt állok s nézlek még kérlelően

hogy vigyél csak lassan és csendesen
hol bér van s nagy csendesség honol
s a lelkek kék vérében fürödve
egy álmatag gondolat bujdokol

van fájdalom a gondolatban
a lelkek sebesek s tán kék a vérük
ezt az emberek mondták odalent
s a reggeli misén az arcéled
minden gondolatban megjelent

tegnap volt mikor álmodott a tücsök
zsoltosma szólt a réten át
s az áldás hangja idáig hozta
piros kenyerek illatát

Cella

Feladom Uram
zárkám e nyelv
és Európa nem otthonom
messze sztyeppékre vágyom
tudom - ilyenkor elkárhozom
de érzem ahogyan jó az este
s hozza füvek illatát
s a levegő még nem ismeri
harangok csendes dallamát
néha nem fáj hogy bezártál
néha nem fáj hogy meghalok
néha tudom hozzám is szólnak
a templomban az angyalok
tévelygek Uram de nagyon
néha hozzám szól a reggel
s behinti lassan szememet
őszülő deres levelekkel

elvágyom innen de hagyd
hogyan holnap megint újakezdem
hisz ennek a nyelvnek a legmélyén
soha senki sem hallhat engem

A posteriori

Tegnap haltál meg,
volt erőm és már ma exhumáltalak.
csontjaidon évezredes por csillámlott
sárgára szoborsimára csiszolta őket
a fel-felröppenő idő szemüreged

fényesedő színek tanyája
csuklódat kecsesen ölelte
körül egy ezüstkarika a béke
voltál a pihentető elmúlás önmaga
aki ritkán keveseknek egyes szám
első személyben megmutatkozik hogy
ne féljék a túlsó partokat és néztelek
és bennem szavakat nem formált
a vigasz a gyász a bánat
a sötét a kába gondolat
nyakadra néztem - vékony kis selyem-
zsinór csillogta átlátszóvá évszázadok
ködét - ott voltál évezredes halott
kit tegnap temettem néztelek
tudtam okosan játszott velem az idő
és tudtam mi nem volt nem marad
megtudtam jól van így hisz
Tegnap haltál meg - de
volt erőm és már ma exhumáltalak.

Szilánk

I

riasztó furcsa fények útján
kikkel miért jársz nem tudom
elvisz majd előlem az orkán
felissza arcod egy szírom

mi sápadtan tegnap született
de mára vérvörösre vált
s piruló arcához engedett
teelőttem már egy sugárt

II

most mikor egy világ készül
átbújni a szivárvány alatt
most mikor minden burjánzani
fog vadul buján mikor
megérkeznek hozzánk a trópusok
én fázom és elindulok valahová
valamerre befele ahol talán
már nem talál meg ez sem
a szabadság illata szabadság
levegője hisz én sem tudok
már élni se nélküle se tőle

Senki perce

*éld túl azt a percet,
amikor minden haldoklik körülötted*

az a nagy nyárfa azok a levelek
az utolsó raj fecske az emberek
bágyadt mosolya a percegés a szű
falon a vakolat a pók az a nagyhasú
az utolsó zümmögő sárga aszott darázs
a köd és reggel az a fényes parázs
mi halkan begördül két függöny között

törjön darabokra éjszakánként a perc
hulljon szét minden kép amit álmodni mersz

Vale!

Ki sem mondhatom Uram
hogyan várlak és mindig csak
holnap érkezel
ki se mondhatom hogy magány
hogyan félelem mert hagytad el-
kopni őket és nem olajoztad
napjaink tengelyét ezért
az árkaiban itt-ott csikorognak
ropognak némely fegyverek
és a kifolyt vér rozsdája
egyre mállasztja bennünk az erőt
egyre régebbiek vagyunk Uram
ezért ki sem mondhatom hogy
vágyakozom még mindig vágyakozom
itt beszorítva testek tankok
bűzökbűnöksorfallaközé
a holnap után ami egyszer
kiszabadít az örök ma
fogai közül ahonnan rozsdás vérünk
mindig visszafelé folydogál

és azon a reggelen nem megyek
ki a megállóba

Pietà

Uram,
amikor körém térdelnek a templomban a szentek,
zsoltosmát susognak, s halkán énekelnek,
s a pénz sötéten csillan a persely fenekén,
akkor érz hozzád úgy, hogy hozzád érjek én,
s ha nem volnál, ha Velencében vagy Fiorenzában
egy torzón csillanó napsugárban vagy egy Pietában
időznél, Uram, ne feledd, hogy minket
idezártál, s vezekelni bűneinket
nem tudjuk immáron a múlt időben,
s bent a székesegyházban vagy kint a temetőben
együtt is nagyon magunkra vagyunk,
elveszünk, ha szólunk, el, ha hallgatunk.
Uram, tudjuk, csúf helye ez az időnek,
de lelke van itt is a kifaragott kőnek,
ezért, Uram, ha ott vagy elrejtőzve a Pietában,
kegytartók mélyén vagy barátsuhában,
gyere, nyiss ajtót, s engedj szabadon minket:
segíts elválasztani bőrünkötől bűneinket.

Fiat voluntas Tua

tűrőké és szenvedőké a mennyeknek országa
de hát akkor Neked mi jut édesem
ki átlépsz rajtunk mint a köveken
s pogány virtus - hogy nem szeged nyakad
nem nézel vissza
hogy lásd kicsorbult mosolyainkat
melyeket hiába köszörülgetünk
nem éleződnek -
és szavaink hálóját melyben
csak egy-egy béna közhely zizeg
az Út - elől - a Tied
a táj napfényes
valahol Fiorenzában egy hintó libeg
drága borok éltetik nedveidet

Sanctus

Uram
mikor van időd arról dönteni
hogy ki lesz költő és milyen
formában énekel meg Tégedet
vagy erről ott Nálad is egyik
alhivatalban döntenek

- hisz mindenre nem lehet idő -
de azért gondolom van egy
külön kis katasztered
hol számon tartod kedvenceidet
és aztán hozzáadod azokat
akiket Hozzád felterjesztenek
kérlek Uram arról
a papírfecniről ahol
a kezdők vannak
életet
verset
szót
szerelmet
halált és ítéletet
kezdők
húzz ki engemet
lassan járnak a hírek
mifelénk s arra tífélétek
még nem adták tovább
hogyan itt - én kis féreg-lélek
ellened áskálódom
alaptalanul mindenféle kis
versikéket írok melyekben
nincsenek költői képek
s rímek s mégis befektetítik
felséges képedet kimondott szavak
s mint a gondolat melybe
belealszunk úgy ér el Hozzád
háládatlanságom eme záloga
s mint ki utoljára örökre
megy haza
dobd ki kis kartotékomat az
ég ablakán hadd lebegjen
borulj az asztalra s a többiből
építs egy kártyavárat
s érezni fogod hogy túl nagy
a rend s a káosz
s angyalok hozsannája majd áthoz
Hozzád
egy fölösleges meddő vigasztalást

Angelus

elillant valami
mintha borgőz szállna a levegőben
s angyal-lehelettől párás alkonyat
próbálgatná szárnyát a satnya ég alatt
fennakadva a telített légben

majd részegen visszahullna a sárba
egy feneketlen mélységes bódult éjszakába
mikor *izzad és sóhaj*t a káposztalevél
a fejből és altestből félrevonul a vér
s bortócsában pihen a csiga csendesen
akkor tudod lassan felemelem fejem
s hallom amint halkan elillan valami
a tulipánok borgőzben hevernek
az asztalon az angyal levetett szárnyai

Válasz L.-nek

mert élni kell kifele is elvtársak
mert az ami belül van (.....)
az a kutyát sem érdekli elvtársak
csak az hogy van-e még mondanivalód
van-e még hozzátenni-elsuttogni-
elszavalni-elszónokolni-pletyózn
valód a jelenről és jövődőről vagy
akár a múlttól az átkosról s
ha van hát akkor a tied - Na!
nem az ország a hatalom és a
dicsőség mert az már rég kiosztatott
valami egyéb amivel ha akarod
hosszú életű leszel a földön
és azon túl is - legyél! - csak
aztán ne sírj mert az hogy fáj
az senki sem érdekel kedves L.
emlékezel azt kérdezted van-e
még mondanivalóm mert hogy itt
jajongok és sikítok és esetleg meg-
halok az magánügy de a mondanivaló
ha volna ha volna még az téged is
érdekelne hát kedves L. hosszú
lett arra sikeredett ez a vers nem
tudom hogy az-e hogy hol van benne a
MONDANIVALÓ - az előbb úgy
csendben befelé el-megátkoztam
valakit mert ellopott tőlem - ne!
nem a mondanivalót hanem valami
mást és ezért én még egy kicsit
szenvedek itt magamnak csütörtök
este 9-ig és abbahagyom befejezem
ezt a túl hosszú verset ami
szerinted csak annyi csak olyan mint
egy szürke macska vernyákolása
csillagos nyári éjszakán ami tudva-
levőleg még az ő számára sem tartalmaz...
ma éjjel csodálatos vajképű telihold van

Töredék

egy álomvadász naplójából

valaki engem álmodik
s álmában nagyon fáradt
feldagadt szívvel aluszik
nem vár nem békít nem lázad
álma az életem - megalvadt
vérrel teli cserépfazék
kiégett falán furcsa védjegyek
érthetetlen nyelvű kotyvalék
illatok ízek nélküli szavak
mélyükön ezüstcsengettyűs lakat

Ha...

ha tudnád
hogyan vannak akik tudják
a falhoz vert néma kis állatok
az álomban megölt boszorkány nagyanyók
kik nem sírhatnak nem is nevezhetnek
pókot tenyerükből meg nem etethetnek
olyan jók mint te vagy ők sosem lehetnek
de ha tudnád
hogyan vannak akik tudják
nekem azóta hogy fény van a szememen
maroknyi sötét ül csendben a szívemen

A királyfi

a pohár aljáról visszanéz szemed
tükrében vodka-könnycseppek fénylenek
párájuk felszáll sárgán mint a fény
s buborékpálástban a kehely peremén
egy ernyedt körtáncot lejt tovább-
gondolva a nagy megváltó melódiát
melyet őriznek néked rólad
áttetsző csillogó szép fehér borok
- vagy barna habszakállú vén sörök -
hisz te vagy immáron a mesebeli herceg
ki még itt vagy de már hozzájuk költözött
s vágat veled zubogó vodkafolyam
meseország vörösen fénylő ormain
míg tekinteted csábosan elmereng
borgózók ritkás felfénylő csúcsain

Beszédek

I. pianissimo

Ó Uram
adj kegyelmet
bárhol adod
sorbaállok érte - ha kell egy
életen át
szervenvedni fogok és túrni és jó
és alázatos leszek
és meghajtom fejem és bármi
van mondom
Uram a Te akaratod
és igyekvő és buzgó és munkálkodó
és kétkedés nélküli leszek Uram
mert bármi
lesz mondom

Fiat voluntas Tua

és soha nem fogok lázadni
csak beletörődni Uram
hogyan akaratod szerint
sorba kell állnom a kegyelemért
ami csak tetőled való
türelmesen fogok várakozni
és bocsásd meg nekem
Uram hogy éjszakánként
el fogok bóbiskolni
kegyelemvárás közepette mert
alázatosan fogom tenni Uram
alázatosan alszom egy kicsit
hisz nem tudom nem tudhatom
mekkora az a sor
és ott elöl ki osztja
a kegyelmet és
vannak akik azt rebesgetik
hogyan egyeseknek soron kívül
adtak ó bocsásd meg Uram
én már akkor sem hittem
én alázatosan állok itt - sorban -

mert hogy is tehetnék mást
ha már egyszer
Téged választottalak

II. forte

Uram
ha tudsz ossz kegyelmet
adj kegyelmet
de kérlek anélkül hogy sorba
állnék érte
kivételesen sor nélkül itt és most
postán csomagban küldd el
nekem a kegyelmet
távíratilag Uram
hogy házhoz hozzák
hogy ne kelljen többet
ácsingóznom és megroggyant és
halk és csendes és alázatos
legyek holmi sorokban
sarokban váróhelyeken
ahova beállítottak mint egy
bábut mint egy bólogató
babát mint egy égszínké
keljfeljancsit
igen Uram
én követelem tőled soron kívül
azt a kis kegyelmet
van merszem követelni
és várni itt az idő
szegeletében
mert ha nem küldöd el nekem
pontosan kézbesítve
házhoz
nekem aki jó se szép se okos se
alázatos se odaadó
magadó segítő meghajló
megosztó se hithű se hűséges se
vagyok csak egyszerűen vagyok
itt az idő szegmentumába
szorítva
akkor Uram
én tévedtem

III. andante

egy szemetes utcasarok
egy kis zöld
egy széthullástól megmentett
villamos
macskák
bunda a szív felett
hát igen

ennyi lenne a teremtményed
Uram
kívül-belül
hazudjam tovább ezután is
hogy ez nem minősít Tégedet
pardon Uram Téged
mert a nyelvtan is
akár a világod mindig
hibázik valahol
persze tudom - azért kellett hogy
kitaláld a kivételeket
jaj Istenem már ez se vers
nem fognak benne híveid
találni - tudod ugye mit
hát költői képeket mert
hát Uram nézz körül
mert az egész itt Téged
minősít és nem bújhatsz ki
a felelősség alól ahogy én
sem és csak ennyi a
teremtményed csak egy
szemetes utcasarok + némi fény
kívül-belül mert becsaptál ezzel
az átkozott logikával amit mindig
keresni kell és a csodákkal amiket
mindig várni kell
egyszóval Uram ne légy olyan
büszke hisz teremtményed
néha kívánja a kést és a
golyót és olyan elfoglalt hogy
igazán nincs ideje társalogni
Veled én is csak hívságból
teszem itt két üres percemben
pedig jobb lenne ha inkább
megöntözném a sarokban álló
fonnyadt citromfát
mert úgyis tudom Uram

Párbeszéd

(n+1)

Uram
elkerülnek már a gondolatok is
pici kis automata vagyok ezen
a világsarkon ahol még váltják
egymást az évszakok és prédikátorok
az örület előtt egy másodperccel
kikapcsol bennem az a kis relé

hogy másnap is tudjalak dicsőíteni
kellő
áhitattal és hozzáértéssel
és épp megfelelően - közepesen
se túl forrón se túl hidegen
hát jó ez Neked?
cseréld ki Uram ezt a programot
adj sötét éjszakát áttetsző napot
s ha kell felezd meg a lelkem valakivel...
s mikor bíborvörösén kigyúl kis szívem
- pici robotlámpás a föld kerekén -
hagyd - égjen örökké szegény

A madárijesztő panaszai

1 (prelúdium)

elhagynak Uram a gesztusok
kettesben maradok Veled
mit tettél hogy segíts nekem
mit tettél hogy segítslek
akár a gyöngy pereg a könny
avar alatt avar felett
viszi a szél a felleget
s a tüzet az avar felett

2 (pianissimo)

nincs ki bántson s ki szeressen
egyedül vagyunk már Uram
hajam vörös - a tűzcsóva
elnyeli fényesen boldogan
mindjárt a lelkemnél a láng
fogom-e érezni Uram
vagy úgy múlok el ahogy születtem
csendesén szépen boldogan?

3
a lélek: akár a tér üres
ráncos kezű szél simogat
reszketeg csúnya és öreg
nem hagyhattam hogy szeressen
ezerráncú vén arca van
azt mondta hogy a lelkemet
neki adhatnám hasztalan

mondtam hogy nekem
nincs olyan
hogy csupa kóc fa rongy vagyok
fogatlan ínyével nevetett
(s nem látta hogy bábu vagyok)

4
(*andante*)

öreg arcokkal álmodom
az éjjel kóc-szívem kigyúlt
föltekintett és az égen
megtalálta a csillagot
a szívem egy csillagot talált
romantikus lett s elhagyott
azt mondta hogy testvére van
s rég nem érzi már a fagyot

engem az öreg szél szétcibált
ráncos arcába temetett
a szívem onnan a csillagról
gonoszul nézett nevetett
azt mondta van egy testvére
együtt laknak a csillagon
sűrű könnycseppel peregtek
szanaszét az őszi havon

fagy volt az öreg szél halódott
s én fáztam mellette nagyon
könnyeimből szavak nőttek
s játszottunk együtt az avaron
de egy se maradt ott velem

kóc-hajam fölött egy varjú
kárógott halkan kéjesen

5
fáztam akkor este
jól jön ez kint
tél van és hideg
kilóra se méred már a
szereteted
így én sem vehetek
amúgy sem jutna szegény vagyok
szavak vannak körülöttem s néha
hideg éjszakákon csillagok

elmégy
s ittmaradok - hol is?
hol nem vár s nem marasztal senki
jó volna tudni lesz-e erőm
a fájdalmat kinőni s megpihenni
tél van lassan összebb húzódkodom
(takarót csavarok magamra)
nélküled élek majd tudom
(tél van és üres a kamra)
minden szép szavam eltékozoltam
(jégcsapok lógnak az ereszen)
minden álmomat átaludtam
(zúzmara csipkézi kezem)
citromfa illatú szobádban
(eljegesedő éjszakák)
mindenség pókhálós falában
(ma egy százlábú vert tanyát)

6

Uram itt állok - *avoir*
szépet és jót de - *pouvoir*
nélkül mit sem ér a lét
mellyel naponta nyakon öntenek
nem mossza semmi le csak a szeretet
utópiája ami akár a folyam
(mindennap más) s elviszi arcom boldogan
mit mondok mért mondom
hisz olyan sincs nekem
kóc-szívem sír néha
szeretne fájni érzelmesen
de okos se jó se szép se
Uram hát milyen vagyok
de szeretnek engem minden este
güzük egerek csillagok
valaminek mindig a közepén
szeretet nélkül pihenni
mit mondok mindig csak állni
kifeszített karral ölelni
a füstös levegő változó szagát
a megfeszített nevetségesség
szószátyár szobra lehetnék de
vagyok
valami amit szeretnek néha
a gyerekek és a csillagok

akár útjukat kereső kígyók
úgy sziszegnek a gondolatok

de én itt a pusztaság hegyén
nem vagyok sem élő sem halott
ezért csak mondani tudom
hogy kőc-fejemben tücsök
tanyázott telelt
s nótájával este teleszórta
a mezőt rétet kerteket

de a tücsök egy téli reggel
elbúcsúzott és megfagyott
s hallottam hogy messze a faluban
becsuknak minden ablakot

jégtócsa tükrébe fagyva néz szemem
tegnap hagyott el kiesett
hisz játszottak velem mert szeretnek
a csillagok s a gyerekek

csendesen szenvedek hisz nem érzek
hangom sincs nem is szólhatok
tavasszal sátort ácsolnak lábamból
a gyerekek s nézik a csillagok

nézik unottak örökre
hogy rég elrothadt a hajam
s szívem helyén egy tócsában
kacsák fürödnek boldogan

7

mindig fáj valami - tán lélek
vedd vissza ha adtál nekem
sosem fogom tudni élttem-e
s azt sem hogy mi történt velem

azt álmodom fal vesz körül
és bezárva valahova
boldogító rácsok mögül
biztosan nézhetek oda

hol kinn tudod ott a lápon
viszi a szél a felleget
s felgyújtja a láthatáron
a tüzet az avar felett

ég a villany a szobámban
érzelmes vagyok jól tudom
Uram add hogy egy pohár bor
enyhítsen végre sorsomon

italok mágiák telek
másnak lánognak itt szeszek

izzasztó téli hajnalon
árad a bor szívpitvaron
át hova is?

nem tudhatom

italok mágiák szeszek
nem érik el kóc-szívemet
mely nyáron ég télen fagyott
s mint a rozsa a lakatot
úgy nyitja lassan a halál
mi évente egyszer megtalál

a jövőben bizony Te vagy ott
a hegytetőn és álmodod
hogyan bár fejed kóc és
seprűnyél lábad veres
szeretnek mégis néha-néha
a csillagok s a gyerekek

8

(invokáció)

Uram segíts hogy ne kelljen
az elveszett szeretet nyomában járnom
hogyan ne kelljen koldulnom s nagyon
igazán száználmassá válnom

itt állok pőrén kifosztva
ruháim letépték a szelek
két karom pusztá szalmacsonkjait
szétrágcsálták az egerek

fejemre ráfagyott a haj
ritkás kóc volt de szép nagyon
lábam szétharapta a fagy
itt hever már az avaron

akárcsak én ki büszkén álltam
pislogó csillagok alatt
kit reggelente körülszaglásztak
sétálni hozott agarak

csitulnak bennem a fájdalmak
szeretném ha lennél Uram
hisz együtt éltünk egy életet
békésen halkan boldogan

ismétlem magam jól tudom
hold ragyog s az udvaron át
behinti hűnyó fényével
az ezerfájdalmú éjszakát

fáj Uram hogy hangtalanul
sír a szám és nevet szemem
s fáj hogy ki fognak nevetni
hangosan sértőn kéjesen

tél van szeretni kellene
ilyenkor tele a kamra
a faluban szól a zene
légy velem ne hagyj magamra

Uram csak így tudok (s)írni
tudod jól nem is létezem
saját hangommal tudlak dúdolni
hisz hangom sosem volt nekem

keresztre feszített képek tövénél
meggyötört testedre borulok
és árnyékkodra térdepelve
halkan még tovább dúdlok

9

néha még látod
vernyákolok
ilyenkor még
szorul egy hurok
és úgy érzem
nélküled nem vagyok
más csak érzelmes
vacak
gyűrődő arc
fonnyadó hús
kacat
pontosan az és amolyan
amilyené formált kezed
mikor az őszi eső lemosta
a fáról a leveleket

10

nehéz szívemet vonszolom
nincs hely ahová letegyem
a kövek szólítják szegényt
tücsök dalol szerelmesen

s átfonja az álmaimat
ezért jó mikor ébredek
s a szél ráperget arcomra
egy bronzvörös falevelet

(az idő évente látogat
mint Krisztus az embereket
köténye mélyén tartogat
nem hagy el tudom, hogy szeret)

(közjáték)

Te tudod hisz csak Te tudhatod
hogyan szavam pennám sose volt nekem
kifeszített koldusként álldogáltam
erdőközelben mezőn réteken
Te tudod hogy a könnyáztatta hűség
Pénélopének s nem nekem adatott
s a görög éjre teríti rá csendben
a nagy Zeus az égboltozatot

tegnap egy költő hevert a lábamnál
borzas volt s filozófus nagyon
pipafüstöt teregetett széjjel
s egy lány hallgatta álmatagon

(mint Mestert a tanítvány
mint Hellász tündöklő bajnokát
a hetérák hófehér hada)

érezni véltem a leplek illatát
Ilion sugárzáztatta partjain
s az asszonyok bús átható bánatát
Trójának üszkös vérekes romjain

//

Félek, Uram

A világod hatalmas és okos
megteremtéd mert kellett - a szót
és hozzá a sok-sok tollnokot
így most nézd el nekik
ha kirekesztősdit játszanak
ha egymás közt nem Terád
egymásra büszkék
s elkerülik őket a madarak

míg én itt szózatok súlya alatt
néha remegve Hozzád kiáltok
s eltemetett szavak hantocskái mellett
tüzet csiholok és imádok
kigúnyolt régi szenvedélyeket

lidércfényes távoli mezőket
összegyűrt és régen elhajított
romantikus érzelmes jelzőket

én bármit tehetek Uram
hisz nem a dicsőségre vágyom
úgy vagyok hogy meg se születtem
szóm nem hallható s az álom
messzire kerül éjjelente
tücsköm cirpeli hangosan
(hogy)
úgy halok meg ahogyan születtem
csendesén szépen boldogan

én bármit tehetek Uram
az ősz dere már elborít
három szóból fonok csendesén
úgyis csak Te hallhatod itt
hol *sic transit gloria mundi*
el nem fog érni soha
s hol Csipkerózsika álmát alussza
az a buta romantika
az a buta romantika

(közjáték)

jó volt itt tavasszal veled
a kis gombszemű egerek
úgy szerették a fészkeket
ürgékkel osztottak néha
némán kerengett a héja
s eldobott kenyerek karéja
tarkázta itt a gyepet
mit nem fésült s nem etetett
simára nem egyengetett...

(minden ősszel elér a fagy
kioltja lassan szívemet
de Te tavasszal feltámasztasz
s rám adod piros ingemet)

a patkányfészkek családjai
huncutul cincognak jól tudom
mikor a szél végigsimít
reggelente az avaron
mert jön az ősz és behordhatják
a termésből a maguk javát
a falut ilyenkor víg énekszó
s vasárnapi áhitat futja át

12

(tavaszra úgylis újraélednek
csak áltatás hogy meghalok
hisz hozzám szóltak énekelve
a templomból az angyalok)
a fájdalom mindennél erősebb
remélem hogy hallasz Uram
szánj meg és legyél merészebb
adj nekem is hogy boldogan
virrasszak szűköljek éjjelente
ha felvilágol a telihold
s álom ne jöjjön szememre
ha miriád csillag a holt
fényéből egy sugárnyit
nekem áldoz s az űrön át
meghallhatom ha irányít
tekinteted a kardalát
néma szívű szűz angyaloknak
kik nem tudják mi a fájdalom
s bolyhos kis szürke állatoknak
hajnalban eldalolhatom

13

tudom ki fognak nevetni
sokan vagyunk így Uram
harangszót hallunk s vidulunk
itt fenn a dombtetőn boldogan
miénk a tavasz az ismeretlen
és az ismerős jó halál
mi eljő értünk minden ősszel
sietve lép és megtalál

14

(post festa)

hallottam - a világ végtelen
Te rajzoltad rá arcodat
s ezen az arcon én vagyok
a megfeszített gondolat
Istenkáromlás gyalázat
bocsásd meg hívednek Uram
nem élhet s így nem is halódhat
csupán létezik boldogan
hangja egy érző tücsöké
ki a nyárba öli magát
s fellármázza a tisztuló
érzések nyári illatát

kinevetik én jól tudom
hisz nem divat ma hallani
amit a cirpelő kis tücsök
mindig meg akar vallani
hogyan nyaranta fenn a dombtetőn
madárijesztők ezrei
dúdolják vele a dallamot
s nemcsak vélni de hallani
lehet amint egy fuvallat
átzengi halkán az éjszakát
és szétteríti a réteken
a madárijesztők dalát
bár hajam kóc és szívem szalma
vagyok és mégsem létezem
és elkerül reggel és éjjelente
az álom és a szerelem

Soliloquium

Uram én itt
harmincévesen
ülök nyakig az időben
és Rád emlékezem
szeretném visszaadni Neked
közös emlékeinket
mert nem tudok élni immár
se nélkülük se velük

gondold meg Uram - lenne
egyetlen szabad pillanatunk
egyetlen fölséges pillanatunk
amelyet nélküled tölthetünk

-&-